

vydání policejních předpisů o dobývání písku, šterku a pod., že jde o vodu veřejnou, kdežto opatření normovaná v § 4 zák. č. 25 z. z. z roku 1886 mohou býti vydána nejen o bystřinách, nýbrž i o jiných vodách, které zhusta zaplavují břehy, a sice v obou případech pro území, které zátópám jest vydáno (území inundační). Že pak Stonávka zaplavuje i pozemky st-lů, přiznávají st-lé sami. Pak je však nerozhodno, zda Stonávka má v místech, o která jde, povahu bystřiny ve vlastním slova smyslu či nikoliv.

Zabýváje se právní povahou vyhlášky ze 6. srpna 1926, shledal nss, že vyhláška tato nemá charakter nařízení *stricto sensu*, nýbrž že jest svojí povahou hromadným opatřením, které arci může býti vydáno jen po předchozím řízení předepsaném v §§ 11—13 cit. zák. Právní účinnost opatření takového mohli by st-lé popírati buďto námitkami toho obsahu, že nebyl zachován formální postup předepsaný v §§ 12 a 13 cit. zák., nebo že opatření ono vybučuje z mezí, které zákon v § 4 úřadu vytknul. Proti formálnímu postupu však stížnosti vůbec nebrojí (§ 18 zák. o ss) a neměl tedy ani nss důvodu, aby zkoumal, zda předpisů §§ 12 a 13 cit. zák. bylo šetřeno či nikoli. Proti meritornímu obsahu uvedené vyhlášky obrací se st-lé jen námitkou, že vyhláškou tou nebylo zamýšleno tak dalekosáhlé omezení vlastnických práv, jak se domnívá žal. úřad, a že vyhláška taková mohla býti vydána jen pod samozřejmou podmínkou, že nabytá práva nebudou porušena.

Nss však ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle § 4 zem. zák. slez. z roku 1886 — a jedině předpisy § 4 tohoto zák. mohou míti vztah k vlastnictví — může býti vysloven zákaz každého užívání půdy, jímž se podporuje uvolňování nebo oddrobování terainu, aniž by ze zákazu takového vlastníkům vzcházel nárok na odškodnění. Zákazům takovým nemůže tedy žádné majetkové právo býti na překážku, ježto opatření v § 4 cit. zák. uvedená právě směřují k tomu, aby soukromá práva byla omezena.

Konečně namítají st-lé, že ani skutková podstata přestupku jim za vinu kladeného není dána. — — — —

Č. 8980.

Učitelstvo: Učitel veř. školy národní, který odešel do výslužby před účinností zák. č. 457/19, není vyloučen z výhody zápočtu vál. pololetí, jsou-li u něho splněny podmínky § 6 téhož zák.

(Nález ze dne 8. ledna 1931 č. 20658/30).

Věc: Jan K. v Š. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o osobní přídavek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V podání z 20. dubna 1928 dovozoval st-l, ředitel měšťanské školy v. v., že mu kromě již poukázaných požitků ve výši VII.

hodn. tř. 4. stupně přísluší ještě osobní přídavek podle § 1 odst. 2 zák. č. 457/19, a to vzhledem k předpisu § 6 téhož zák.

Zšr mor. vyslovila výnosem z 26. dubna 1928, že k této žádosti za nové vyměření pensijních požitků nelze přihlížeti; jednak vzhledem k důvodům uvedeným ve výnosu zšr-y z 20. srpna 1920, v důsledku čehož nelze st-li ani přiznati přídavku podle § 1 bodu 2 zák. 457/19, jednak vzhledem k tomu, že výnos zšr-y z 12. března 1925 upravující nově st-lovvy požitky, nabyl moci práva.

Z tohoto výroku se st-l odvolal. V odvolání namítal, že mu výnos zšr-y z 20. srpna 1920 nikdy nebyl dodán, výnos z 12. března 1925 jest pak pouhým opatřením pokladničním, i nebylo možno, aby vešel v právní moc. Ve věci dovozoval st-l uplatněný nárok na přídavek shodně se svou původní žádostí. Min. škol. zamítlo nař. výnosem odvolání jakožto neodůvodněné, ježto byl st-l, jak sám uvádí v žádosti a i v odvolání, přeložen ode dne 31. srpna 1916 na trvalý odpočinek a nevztahuje se na něho tedy ustanovení § I. odst. 2 zák. č. 457/19.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad nesprávně posoudil po stránce právní spornou věc. St-l domáhal se prý výhody zápočtu válečných pololetí, resp. osobního přídavku zřetelem k tomu, že splnil podmínky § 6 cit. zák. a nemohl prý proto žal. úřad zamítnouti jeho nárok poukazem na to, že byl pensionován dnem 31. srpna 1916, a že se tedy nemůže domáhati výhody § 1 odst. 2 leg. cit. Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle § 6 zák. č. 457/19 přepočte se dodatečně pensijní základna a vpočtou se započitatelná válečná pololetí do celkové doby služební podle §§ 1—3 cit. zák. těm civilním státním zaměstnancům (vzhledem k předpisům parit. zákona i osobám učitelským na veřejných školách národních), kteří za války konali aktivní službu, ale byli dáni na odpočinek před účinností tohoto zák. Rozšířil tedy uvedený předpis ustanovení § 1 leg. cit. i na ony osoby učitelské, které sice po vypuknutí světové války aktivně sloužily, nedočkaly se však účinnosti zákona toho. Není proto skutečnost, že st-l odešel do výslužby za války, t. j. dnem 31. srpna 1916, sama o sobě důvodem vylučujícím použití předpisů §§ 1—3, a tedy i § 1 odstavce 2 řečeného zák., a vycházel žal. úřad z mylného názoru, zamítl-li odvolání st-lovo jen proto, že st-l odešel do výslužby před účinností zák. č. 457/19. Jest tedy jeho výrok v rozporu se zákonem.

Č. 8981.

Obecní volby (Slovensko): * Ani za účinnosti vl. nař. z 28. července 1928 č. 96 Sb. není na Slov. okresní úřad příslušný rozhodovati o námitkách podle § 54 nebo 67 řádu volení v obcích č. 75/19. Kompetence ta přísluší úřadu zemskému.

(Nál. ze dne 8. ledna 1931 č. 20707/30).